

冷めないうちに
コヒが

Než
vystydne
káva

Tošikazu
Kawaguči

Než vystydne káva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Tošikazu Kawaguči
Než vystydne káva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FLEET

コーヒーが
冷めないうちに

Než
vystydne
káva
**Tošikazu
Kawaguči**

V překladu Ivony Barešové

≡ KNIHA ZLIN

OBSAH

Předmluva | 9

Příběh první

Milenci | 13

Příběh druhý

Manželé | 59

Příběh třetí

Sestry | 103

Příběh čtvrtý

Matka a dcera | 149

PŘEDMLUVA

V kavárně v jedné nejmenované čtvrti mají místo, o němž koluje podivná novodobá legenda. Když na ně usednete – a dokud na něm zůstanete sedět –, můžete se přesunout v čase do doby, kterou si zvolíte.

Musíte však přijmout několik nepříjemných, opravdu nepříjemných pravidel:

1. Při návratu do minulosti se můžete setkat pouze s lidmi, kteří už kavárnu někdy navštívili.
2. Ať uděláte při návratu do minulosti cokoli, přítomnost se tím nezmění.
3. Na místě, jehož prostřednictvím se můžete do minulosti vrátit, už sedí jiný host. Abyste se na ně mohli posadit, musíte vyčkat, až host odejde.
4. Během pobytu v minulosti se z místa nesmíte vzdálit.
5. Váš čas v minulosti začíná nalitím kávy a vyprší, jakmile káva vystyďne.

A tím výčet nepříjemných pravidel zdaleka nekončí.

Přesto přicházejí do kavárny stále další lidé, kteří se o této legendě doslechli.

Kavárna se jmenuje Funiculi funicula.

A co vy? Stáli byste o návrat do minulosti i po vyslechnutí takových pravidel?

Toto vyprávění je o čtyřech dojemných zázracích, které se v této podivné kavárně udály.

Milenci – příběh ženy, která se rozešla s mužem, za něhož se chtěla vdát.

Manželé – příběh muže ztrácejícího paměť a jeho ženy, zdravotní sestry.

Sestry – příběh ženy, která utekla z domu, a její mladší sestry, která milovala jídlo.

Matka a dcera – příběh těhotné ženy, která v této kavárně pracuje.

Kdybyste se mohli vrátit do minulosti, s kým byste se chtěli setkat vy?

***Tento příběh je smyšlený a podobnost se skutečnými osobami, kavárnami nebo skupinami je čistě náhodná.**

PŘÍBĚH PRVNÍ

Milenci

„Tak já už musím...“ zamumlal muž vyhýbavě, vstal a natáhl se po svém cestovním kufríku.

„Cože...?“ Žena se na něho překvapeně podívala. Nezaslechla z jeho úst nic o *rozchodu*. Ale požádal ji – svou přítelkyni, se kterou je už třetím rokem – o *důležitý rozhovor*, a teď jí zničehonic oznámí, že odjíždí pracovat do Ameriky. A že navíc odjíždí už za několik hodin. Takže i když o tom nepadlo ani slovo, lze si domyslet, že se ten *důležitý rozhovor* týkal právě *rozchodu*. Dělal si plané naděje, že by ten *důležitý rozhovor* mohl znamenat třeba *svatbu*.

„Jak cože?“ zamumlal muž, aniž by se na ni podíval.

„Můžeš mi to nějak vysvětlit?“ naléhala tónem, který její přítel nesnášel ze všeho nejvíc.

Kavárna, ve které spolu hovořili, je v suterénu, a tak nemá žádná okna. Jediné osvětlení poskytuje šest stíněných svítidel visících ze stropu a jedno nástěnné poblíž vchodu, a celý interiér tak má neustále sépiový nádech. Bez hodin tu není možné určit denní dobu.

Na stěně visí troje velké starožitné hodiny. Každé z nich však ukazují jiný čas. Je v tom záměr nebo prostě nefungují

dobře? To ti, kdo navštíví kavárnu poprvé, nevědí. Nezbude jim nic jiného, než se podívat na vlastní hodinky.

Ani muž nebyl výjimkou. Podíval se na hodinky, aby si ověřil správný čas, poškrábal se nad pravým obočím a u toho lehce našpulil spodní ret.

Žena si toho výrazu všimla a bylo vidět, že ji pobouřil. „Co to teď mělo znamenat? Zatváříš ses, jako bych ti byla na obtíž,“ vyhrkla.

„Tak to není,“ odpověděl nesměle.

„Ale je,“ trvala na svém.

Muž opětovně našpulil spodní ret, odvrátil od ní oči a místo odpovědi mlčel.

Ženu jeho ustrašené chování rozčílilo. „Chceš, abych to byla já, kdo to řekne?“ zamračila se na něho a natáhla se po kávě, která již vystydla. Ta studená, sladká tekutina kávu připomínala už jen vzdáleně, a tak její špatnou náladu ještě prohloubila.

Muž se znovu podíval na hodinky. Spočítal si, že vzhledem k tomu, kdy má nastupovat do letadla, by se měl už pomalu mít k odchodu, a neklidně se začal znovu škrábat nad pravým obočím.

Žena koutkem oka zaregistrovala, jak nervózně sleduje čas. To ji rozzlobilo a prudce hrnek postavila zpátky.

Hlasité bouchnutí, jak hrnek narazil do talířku, muže vylekalo. Rukou, kterou si předtím přejížděl po pravém obočí, si začal pohrávat s vlasy. Pak se krátce zhluboka nadechl a znovu se pomalu posadil naproti ní. Najednou už nepůsobil tak bázně, jako tomu bylo ještě před chvílí.

Jeho obličej, který se z nějakého důvodu takto změnil, ženu zmátl. Sklopila oči a upřeně pozorovala své ruce složené v klíně, jen aby se na něho nemusela podívat.

Muž, který neustále sledoval čas, nečekal, až zvedne hlavu. „Podívej...“ začal. Už to nebylo to obtížně srozumitelné mumlání. Jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně.

Jako by však chtěla zabránit jeho dalším slovům, nedbale ho vybidla: „Tak půjdeš?“ Oči přitom nespustila z klína.

Žena, která se dožadovala vysvětlení, ho teď jednoduše odmítala. Odradilo ho to a zůstal nehybně sedět, jako by se zastavil čas.

„Už musíš jít, ne?“ řekla s dětskou nedůtklivostí.

Podíval se na ni se zmateným výrazem, jako by nechápal, co se mu snaží říct.

I ona si asi uvědomila, jak dětinsky a nepříjemně to znělo. V rozpacích od něj odvrátila zrak a kousla se do rtu.

Muž potichu vstal a promluvil k servírce stojící za barem.

„Zaplatím, prosím,“ řekl tichým hlasem.

Natáhl se po účtence, ale žena ji přidržela.

„Já tu ještě zůstanu...“

A *pak zaplatím*, chtěla dodat, ale muž zlehka vytáhl účtenku zpod její ruky a zamířil k pokladně.

„Dohromady, prosím.“

„Říkala jsem, ať to necháš být.“ Aniž by vstala, otočila se a natáhla k němu ruku.

On se však na ni schválně nepodíval a vytáhl z peněženky tisícijenovou bankovku.

„To je v pořádku,“ podal ji servírce společně s účtenkou, na okamžik se smutně podíval na ženu, uchopil rukojeť svého kufříku a beze slova odešel.

Cink-cink

„... a to se stalo před týdnem,“ dovyprávěla Fumiko Kijokawa.

Pomalou, jako balónek, ze kterého uchází vzduch, se bezvládně sesunula na desku stolu. Podařilo se jí při tom vyhnout se šálku kávy, který měla před sebou.

Servírka a zákaznice sedící u baru, které potichu naslouchaly jejímu příběhu, se na sebe podívaly. Vypadalo to, že jim Fumiko podrobně popisuje událost, která se před týdnem odehrála v této kavárně.

Ještě na střední škole se Fumiko zvládla naučit sama šest jazyků, a poté co s vyznamenáním absolvovala Univerzitu Waseda, nastoupila do velké tokijské IT společnosti působící v oblasti zdravotnictví. Už v druhém roce jí bylo svěřeno vedení řady projektů. Byla ztělesněním energické ženy, která žije svou kariérou.

Dnes měla na sobě běžný pracovní oblek – bílou košili, černé sako a kalhoty. Soudě podle jejího vzezření, byla nejspíš na cestě z práce.

Její vzhled však běžný nebyl. Měla tvář mediální hvězdy, s jasně vykreslenými rysy a drobnými rty, jejíž elegantní obrys lemovaly středně dlouhé černé vlasy, které se leskly jako andělská svatozář. I přes oblečení bylo snadné si představit její dokonalé proporce. Fumiko byla nádherná žena, jako modelka z módního žurnálu, za kterou se každý otočí. Přesně taková, o jakých se říká, že jsou obdařeny inteligencí i krásou. Jestli si to ale uvědomovala i ona sama, je věc druhá.

Fumiko žila jen svou prací. To samozřejmě neznamená, že by se ještě nikdy nezamilovala. Ale doposud pro ni žádný vztah neměl takové kouzlo, jako její práce. Natolik byla Fumiko se svou stávající prací spokojená. „Mým milencem je moje práce,“ říkala a několik nabídek odmítla mávnutím ruky.

Ten muž se jmenoval Goró Katada. I on pracoval jako systémový inženýr ve firmě působící v oblasti zdravotnictví, i když ne tak velké, jako byla ta Fumičina. Goró byl Fumičin o tři roky mladší přítel. Seznámili se o dva roky dříve při práci na společném projektu pro jednoho klienta. Přesněji řečeno, Goró byl její *bývalý* přítel.

Před týdnem ji požádal o *důležitý rozhovor*. Fumiko dorazila na místo schůzky v elegantních světle růžových šatech ke kolenům, béžovém jarním plášti a bílých lodičkách. Není třeba zmiňovat, že cestou přitahovala pohledy všech kolemjdoucích mužů. Do té doby, než začala chodit s Goróem, žila jen prací, a tak měla ve svém šatníku jen samé pracovní kostýmky. A navíc se i s Goróem obvykle potkávali po práci.

Ale protože ji požádal o *důležitý rozhovor*, Fumiko nabyla dojmu, že půjde o něco speciálního. A tak, plná očekávání, si šla koupit něco nového na sebe.

Když však dorazili k jejich oblíbené kavárně, ve které si schůzku dohodli, našli na dveřích oznámení, že mají z mimořádných důvodů zavřeno. Fumiko i Goró byli velmi zklamaní. Tahle kavárna by byla pro *důležitý rozhovor* ideální, protože v ní byly jednotlivé stoly umístěny v oddělených boxech.

Nedalo se nic dělat, a tak se začali poohlížet po jiném vhodném místě, až nakonec objevili malý vývěsní štít v tiché postranní uličce. Jednalo se o malou kavárnu v suterénu a oni neměli ani ponětí, jak to bude uvnitř vypadat, ale imponoval jim její název, který pocházel z textu písničky, kterou jako malí zpívali. A tak se rozhodli vstoupit.

Jakmile vešli, Fumiko toho rozhodnutí okamžitě litovala. Kavárna byla ještě menší, než čekala. Sedět se dalo u barového pultu i u stolů, jenže u baru byla pouze tři místa a u každého ze tří stolů byly pouze dvě židle, takže tu mohlo být najednou nanejvýš devět hostů.

A tak pokud by ten *důležitý rozhovor*, který zaměstnával Fumičinu mysl, nebyl veden šepem, slyšeli by ho všichni. Fumiko navíc vadil i sépiový nádech celé místnosti, způsobený nedostatečným osvětlením několika stíněnými svítidly.

Místo pro tajná jednání... To byl Fumičin první dojem z této kavárny. S přehnanou ostražitostí vůči okolí rozpačitě zamířila k volnému stolu pro dva a posadila se.

V kavárně byli další tři hosté a servírka. U nejvzdálenějšího stolu seděla žena v bílých šatech s krátkými rukávy a tiše četla knihu. U stolu poblíž vchodu seděl nevýrazný muž s rozervěným časopisem o cestování, ze kterého si cosi vypisoval do malého sešitku.

Žena, která seděla u barového pultu, byla oblečená v sytě červeném tílku a zelených legínách. Na opěradle židle měla pověšený kimonový kabátek bez rukávů a ve vlasech stále ještě měla natáčky. Z nějakého důvodu jen tahle jediná žena

s natáčkami pohlédla letmo na Fumiko a její doprovod a usmívala se přitom od ucha k uchu. A i během toho, co si Fumiko s Goróem povídali, řekla žena občas něco servírce za barem a pronikavě se zasmála.

„Chápu...“ reagovala na Fumičino vysvětlení žena s natáčkami. Ale vlastně to vůbec nechápala. Jen tím dala najevo, že poslouchá. Žena s natáčkami se jmenovala Jaeko Hirai. Letos jí bylo teprve třicet a provozovala snack bar v sousedství. V kavárně byla pravidelnou zákaznicí. Před tím, než šla do práce, si sem vždycky zašla na kávu. I dnes měla ve vlasech ještě stále natáčky, ale oblečení měla jiné než minulý týden. Měla na sobě žlutý top bez ramínek, sytě červenou minisukni a svěže fialové legíny. Seděla se zkříženýma nohama na židli u barového pultu a naslouchala Fumiko.

„To bylo před týdnem. Vzpomínáte si, ne?“ Fumiko vstala a upřeně se podívala přes bar k servírce.

„No... ano,“ připustila servírka. Vypadala zmateně a na Fumiko se ani nepodívala.

Jmenovala se Kazu Tokita. Kazu byla sestřenice majitele této kavárny a během studia na vysoké škole výtvarných umění tu pracovala jako servírka. Měla pěkný obličej se světlou pletí a mandlovýma očima, ale neměla žádné zvláštní rysy. Byl to obličej, na který když se podíváte a pak zavřete oči, tak si ho nedokážete vybavit. Jedním slovem byla nenápadná. Snadno byste ji přehlédli. Kazu byla typ člověka, kterého vztahy s ostatními lidmi spíš obtěžují, a tak ani neměla moc přátel. To ji však nikdy netrápilo.

„No a... co přítel? Ten je teď kde?“ zeptala se Hirai. Vypadala nezúčastněně a pohrávala si s šálkem, který držela v ruce.

„V Americe,“ odpověděla nespokojeně Fumiko.

„Takže je to tak, že si váš přítel zvolil práci?“ dotkla se Hirai zlehka podstaty věci, aniž by se na Fumiko podívala.

„Ne, tak to není!“ nesouhlasila Fumiko, oči při tom měla do široka otevřené.

„Jak není? Odjel přece do Ameriky, ne?“ opáčila Hirai s údivem ve tváři.

„Copak jste nepochopila, co vám tu povídám?“ namítla Fumiko zoufale.

„Co z toho?“

„Mé ženské já chtělo, aby nikam nejezdil, ale hrdost mi zabránila mu to říct.“

„To by každá nepřiznala.“ Hirai se zaklonila, ztratila rovnováhu a málem spadla ze židle.

Fumiko její reakci přešla. „Vy víte, jak to myslím, ne?“ obrátila se o pomoc ke Kazu.

Kazu se jakoby na okamžik zamyslela a pak i ona šla rovnou k věci. „Zkrátka ve skutečnosti jste nechtěla, aby odjel do Ameriky, že?“

„No, samozřejmě... to jsem nechtěla, ale...“

„Nechápu,“ ušklíbla se Hirai, když viděla, jak Fumiko váhá s odpovědí.

Kdyby byla na Fumičině místě, určitě by se rozplakala. „Neodjížděj!“ vykřikla by nejspíš. Ronila by samozřejmě krodýlí slzy. Slzy jsou ženskou zbraní. To byla její filozofie.

Fumiko se otočila ke Kazu, která stála za barem. Oči jí zářily.

„V každém případě mě, prosím, pošlete zpátky do toho dne... do toho dne před týdnem!“ požádala Fumiko s vážnou tváří.

Jako první na toto bláznivé přání, aby byla poslána zpátky do předchozího týdne, reagovala Hirai.

„Prý zpátky v čase...“ zamručela a podívala se přitom na Kazu, na jejíž tváři bylo znát, že je v rozpacích. Kazu zamumlala své typické „Hmmm...“ a nic dalšího na to neřekla.

Už před několika lety se tato kavárna proslavila díky novodobé legendě, podle které lidem umožňuje návrat v čase. V té době Fumiko taková věc nijak zvlášť nezajímala, a tak ji pustila z hlavy. To, že sem minulý týden přišla, byla vyložené shoda okolností.